

Sygn. akt IV CNP 39/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w B.
z dnia 23 kwietnia 2012 r.,
w sprawie z powództwa B. – B. Spółki Jawnej w I.
przeciwko E. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 grudnia 2014 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pozwana wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 23 kwietnia 2012 r., którym ten Sąd zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji między innymi w ten sposób, że zasądził od niej na rzecz powoda B.-B. spółki jawnej kwotę 11.256,35 złotych z odsetkami ustawowymi.

W uzasadnieniu skargi pozwana wskazała, że poniosła niewątpliwą szkodę ponieważ została zobowiązana do zapłaty wymienionej kwoty i na podstawie tytułu wykonawczego - wyroku Sądu Okręgowego w B. została wszczęta egzekucja z nieruchomości. W tej samej skardze pozwana wskazała, że zmiana lub uchylenie tego wyroku nie były i nie są możliwe w drodze przysługujących skarżącej środków prawnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a zatem skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*. Sąd Najwyższy wyjaśnił także, że każde wymaganie przewidziane w wymienionym przepisie ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (np. postanowienie z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl. z dnia 27 listopada 2013 r., III CNP 31/13, niepubl.).

Jak wskazano, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Wymaganie uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody polega na przedstawieniu wyodrębnionego wywodu przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem; niezbędne jest również uwiarygodnienie tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów lub co najmniej ich surogatów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141, z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, nie publ., z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ., z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ., z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 55/06, nie publ. i z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, nie publ. z dnia 12 listopada 2013 r., V CNP 2/13, niepubl.). Ponadto w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że do spełnienia przesłanki z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest istnienie szkody w chwili wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Taki wniosek wynika z wykładni literalnej powołanego przepisu dokonywanej w związku z art. 424¹ § 1 k.p.c. i art. art. 417¹ § 2 k.c., w których ustawodawca powtórzył zawarty w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. zwrot „została wyrządzona szkoda”. Sformułowanie to świadczy o tym, że omawiana skarga przysługuje stronie tylko wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem została już stronie wyrządzona szkoda a nie możliwość wystąpienia szkody w przyszłości (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl., z dnia 4 sierpnia 2009 r., II CNP 43/09, niepubl., z dnia 10 grudnia 2010 r., III CNP 48/10, niepubl., z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141, z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 110; 29 maja 2009 r., I CNP 34/09, niepubl., z dnia 22 marca 2013 r., III CNP 6/13, niepubl.). Skarżąca zawarła w skardze oświadczenie, że zaskarżony wyrok wyrządził jej szkodę polegającą na zobowiązaniu do zapłaty określonej w nim kwoty a komornik powiadomił ją o wszczęciu egzekucji z nieruchomości w celu przymusowego wyegzekwowania świadczenia pieniężnego. Oświadczenia tego,

z podanych wyżej, przyczyn nie można uznać za wykazanie przesłanki, o której mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarga pozwanej nie spełnia także wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., gdyż skarżąca poprzestała na stwierdzeniu, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, podczas gdy Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, iż spełnienie omawianej przesłanki wymaga przeprowadzenia wyodrębnionego, pogłębionego i wyczerpującego wyводу prawnego zawierającego analizę wszystkich dostępnych środków prawnych i wykazania, iż ich zastosowanie było niedopuszczalne, niemożliwe lub z innych przyczyn nie mogłoby odnieść skutku (porównaj między innymi postanowienia z dnia 17 sierpnia 2005 r. I CNP 5/05, OSNC 2006/1/17, z dnia 27 stycznia 2006 r. III CNP 23/05, OSNC 2006/7-8/140 i z dnia 3 czerwca 2011 r. II CNP 14/11, niepubl. z dnia 21 lutego 2014 r., IV CNP 54/13).

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę.